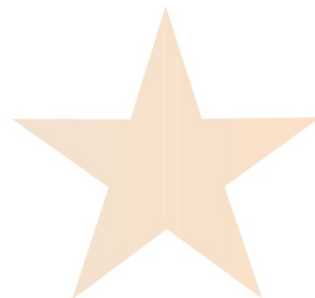

Smernice

o kapitalskih ukrepih za dajanje kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditorejalcem v skladu s procesom nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja (SREP)

Smernice o kapitalskih ukrepih za dajanje kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditorejalcem v skladu s procesom nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja (SREP)

Kazalo

1.	Smernice Evropskega bančnega organa o kapitalskih ukrepih za dajanje kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditorejalcem v skladu s procesom nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja (SREP)	3
	Naslov I –Vsebina, področje uporabe in opredelitev pojmov	4
	Naslov II –Zahteve glede kapitalskih ukrepov za dajanje kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditorejalcem v skladu s procesom nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja (SREP)	5
	II.1 Prag uporabe	5
	II.2 Postopek	6
	II.3 Nadzorniško pregledovanje obvladovanja tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah	6
	II.4 Nadzorniško pregledovanje kapitalske ustreznosti	9
	II.5 Uporaba nadzorniških ukrepov	11
	II.6 Povezanost z makrobonitetnimi ukrepi	12
	Naslov III –Končne določbe in izvajanje	14

1. Smernice Evropskega bančnega organa o kapitalskih ukrepih za dajanje kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditojemalcem v skladu s procesom nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja (SREP)

Status teh smernic

Ta dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (uredba o EBA). V skladu s členom 16(3) uredbe o EBA si pristojni organi na vsak način prizadevajo za spoštovanje teh smernic.

Smernice navajajo stališče organa EBA o ustreznih nadzorniških praksah znotraj Evropskega sistema finančnega nadzora (ESFS) oziroma o tem, kako naj bi zakonodajo Unije uporabljali na določenem področju. Organ EBA zato pričakuje, da jih bodo vsi pristojni organi, na katere so te smernice naslovljene, upoštevali. Pristojni organi, na katere se smernice nanašajo, naj jih upoštevajo tako, da jih vključijo v svoje nadzorniške prakse, kot je primerno (na primer s spremembo pravnega okvira ali nadzorniških procesov).

Zahteve glede poročanja

Pristojni organi morajo v skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 do 28. februarja 2014 uradno obvestiti organ EBA, ali te smernice upoštevajo ali jih nameravajo upoštevati, oziroma, če jih ne nameravajo upoštevati, navesti razloge za to odločitev. Če organ EBA do navedenega roka ne prejme nobenega obvestila, bo za pristojne organe veljalo, da smernic ne upoštevajo. Obvestila na obrazcu iz razdelka 5 je treba poslati na elektronski naslov compliance@eba.europa.eu s sklicem „EBA/GL/2013/02“. Predložijo naj jih osebe, ki so ustrezno pooblašene za poročanje o skladnosti v imenu svojih pristojnih organov.

Obvestila bodo v skladu s členom 16(3) uredbe o EBA objavljena na spletnem mestu organa EBA.

Naslov I –Vsebina, področje uporabe in opredelitev pojmov

1. Te smernice v skladu s Priporočilom Evropskega odbora za sistemska tveganja z dne 21 septembra 2011 o dajanju kreditov v tujih valutah (ESRB/2011/1), zlasti s priporočilom E – kapitalske zahteve, obravnavajo kapitalske ukrepe za dajanje kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditojemalcem v skladu s procesom nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja iz člena 97 direktive o bonitetnih zahtevah.

2. Te smernice se uporabljajo za dajanje kreditov v tujih valutah nevarovanemu prebivalstvu ter malim in srednje velikim podjetjem. Za namene teh smernic se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

„tuja valuta“ pomeni katero koli valuto, ki ni zakonito plačilno sredstvo države, v kateri ima kreditojemalec stalno prebivališče oz. sedež;

„dajanje kreditov v tujih valutah“ pomeni dajanje kreditov kreditojemalcem ne glede na pravno obliko kredita (na primer vključno z odloženim plačilom ali podobnim finančnim dogovorom) v valutah, ki niso zakonito plačilno sredstvo države, v kateri ima kreditojemalec stalno prebivališče oz. sedež;

„nevarovani kreditojemalci“ pomenijo prebivalstvo ter mala in srednje velika podjetja brez naravnega ali finančnega varovanja, ki so izpostavljeni valutni neusklajenosti med valuto kredita in valuto varovanja; naravno varovanje zajema zlasti primere, ko kreditojemalci prejemajo prihodke v tuji valuti (na primer denarna nakazila/prejemke od izvoza), medtem ko finančno varovanje običajno predpostavlja pogodbo s finančno institucijo;

„nelinearno razmerje med kreditnim in tržnim tveganjem“ pomeni stanje, ko lahko spremembe menjalnega tečaja, ki so dejavnik tržnega tveganja, povzročijo nesorazmerne učinke na splošno raven kreditnega tveganja; v tem okviru lahko nihanja menjalnega tečaja vplivajo na sposobnost kreditojemalcev za odplačevanje kredita, morebitno izpostavljenost ob neplačilu in vrednost zavarovanja s premoženjem, kar povzroča velike spremembe kreditnega tveganja.

3. Smernice so naslovljene na pristojne organe. Osredotočene so na proces nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja, s čimer se zagotovi, da imajo institucije ustrezne ureditve, strategije, procese in mehanizme, namenjene ugotavljanju, količinski opredelitvi in upravljanju tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah ter ustrezen obseg, vrste in razporeditev notranjega kapitala glede na tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah. Smernice določajo, naj pristojni organi v primeru, ko na podlagi tega postopka ugotovijo pomanjkljivosti pri ureditvah, strategijah, procesih in mehanizmih za upravljanje tveganj ter ugotovijo nezadostnost kapitala institucije, od institucij zahtevajo, da bolj učinkovito obvladujejo tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah, tako da uporabijo ukrepe iz člena 104 direktive o bonitetnih zahtevah in po potrebi pokrijejo ta tveganja z ustrežno ravnijo kapitala, s čimer povečajo odpornost institucije na spremembe menjalnega tečaja.

-
4. Kadar najnovejši podatki o statusu varovanja zadevne stranke niso na voljo, se kreditorejmalci štejejo za nevarovane.
 5. Te smernice se uporabljajo za posamezne institucije, kadar je dosežen prag pomembnosti iz razdelka 1 naslova II.
 6. Te smernice se uporabljajo na konsolidirani, posamični in, kjer je to ustrezno, na subkonsolidirani podlagi ter v skladu z ravniyo uporabe procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja iz direktive o bonitetnih zahtevah (člen 110).
 7. Te smernice določajo način ocenjevanja in uporabo dodatnih kapitalskih zahtev za posamezno institucijo. Dopolnjujejo druge nadzorniške ukrepe, vključno z makrobonitetnimi ukrepi, ki jih pristojni organi izvajajo v zvezi z dajanjem kreditov v tujih valutah, na primer višjimi minimalnimi regulativnimi kapitalskimi zahtevami. Pristojni organi naj v skladu s procesom nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja še naprej ocenjujejo celovito ustreznost vseh takšnih ukrepov.

Naslov II – Zahteve glede kapitalskih ukrepov za dajanje kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditorejmalcem v skladu s procesom nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja (SREP)

8. Pristojni organi naj v skladu s členom 97 direktive o bonitetnih zahtevah na podlagi procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja določijo, ali ureditve, strategije, procesi in mehanizmi, ki jih izvajajo institucije, ter kapital teh institucij zagotavljajo zanesljivo upravljanje in pokritje njihovega tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah. Iz tega jasno izhaja, da naj bi pristojni organi pregledovali ustreznost ureditve procesa ocenjevanja ustreznega notranjega kapitala (ICAAP) in izračunavanja notranjega kapitala za tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah. Države članice naj bi uporabljale naslednje zahteve ob upoštevanju tesno koreliranih valut, navedenih v predlaganih izvedbenih tehničnih standardih za tesno korelirane valute v skladu s členom 354(3) uredbe o bonitetnih zahtevah in določbah člena 354 te uredbe¹.

II.1 Prag uporabe

9. Te smernice se uporabljajo za posamezne institucije, kadar je dosežen naslednji prag pomembnosti²:

Kreditu nevarovanim kreditorejmalcem, denominirani v tuji valuti, predstavljajo vsaj 10 % vseh kreditov institucije nefinančnim podjetjem in gospodinjstvom, če slednji predstavljajo vsaj 25 % vseh sredstev institucije.

Pristojni organi naj smernice uporabljajo tudi takrat, kadar institucija ne dosega zgoraj določenega praga, vendar velja, da je tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditorejmalcem zanje pomembno. Pristojni organi naj v tem primeru vsako odločitev za razveljavitev zgoraj določenega praga utemeljijo in dokumentirajo na podlagi meril, med drugim tudi z znatnim

¹ Valute, ki so vsebovane v teh izvedbenih tehničnih standardih, bodo vsako leto posodobljene, zato seznam ni dokončen.

² Izračunano na zahtevo pristojnega organa, največ enkrat letno.

povečanjem obsega dajanja kreditov institucije v tujih valutah od zadnjega izračuna in negativnim trendom menjalnega tečaja pomembne tuje valute, v kateri so denominirani krediti institucije.

II.2 Postopek

10. Smernice določajo naslednji postopek:

- (i) pristojni organi naj od institucij zahtevajo, da ugotovijo tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditjemalcem;
- (ii) pristojni organi naj ugotovijo, ali je tveganje pomembno zato, ker dosega prag, ali zato, ker so ga kljub vsemu šteli za pomembno;
- (iii) kadar je tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah pomembno, kot je navedeno zgoraj, naj pristojni organi od institucij pričakujejo, da se bo tveganje odrazilo v njihovem procesu ocenjevanja ustreznega notranjega kapitala;
- (iv) pristojni organi naj v procesu ocenjevanja ustreznega notranjega kapitala pregledajo obravnavo tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah kot del procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja (naslov II, razdelka 3 in 4 spodaj);
- (v) če se ureditve, strategije, procesi in mehanizmi, namenjeni ugotavljanju, količinski opredelitvi in obvladovanju tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah, štejejo za neustrezne in če se obstoječe ravni kapitala smatrajo kot nezadostne za pokritje tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditjemalcem, naj ustrezni organi uvedejo ustrezne ukrepe v skladu s členom 104 direktive o bonitetnih zahtevah, da bi odpravili te pomanjkljivosti, vključno z zahtevo, da morajo institucije zagotavljati dodaten kapital (naslov II, razdelek 5);
- (vi) če je institucija del čezmejne skupine, bodo rezultati ocene tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah zajeti v procesu skupne odločitve, kot je določeno v členu 113(1) direktive o bonitetnih zahtevah.

II.3 Nadzorniško pregledovanje obvladovanja tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah

11. Pristojni organi naj v zvezi s tveganjem iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah v okviru procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja ocenijo naslednje:

- Vrsto režima menjalnega tečaja:
 - Pristojni organi naj proučijo obseg tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah glede na valutne režime, v katerih so denominirane izpostavljenosti do nevarovanih kreditjemalcev, in zlasti upoštevajo, ali (i) sta domača in tuja valuta tesno povezani (zakonsko ali zaradi bližine zadevnih gospodarstev ali monetarnih sistemov), ali (ii) obstaja režim valutnega odbora ali vezanega menjalnega tečaja in ali (iii) gre za „prosto drseči“ režim. Obseg in vzorec morebitnih prihodnjih sprememb menjalnega tečaja sta v splošnem odvisna od valute in valutnega režima.
 - Pristojni organi naj zagotovijo, da institucije dobro razumejo morebitne prihodnje trende in nestanovitnost menjalnih tečajev v povezavi z gospodarskim (realnim) valutnim tveganjem, torej

da se ne zanašajo samo na pravno klasifikacijo režima menjalnega tečaja. Zlasti naj zagotovijo, da institucije redno ocenjujejo menjalne tečaje glede na kreditno sposobnost kreditojemalcev, saj gibanja menjalnega tečaja pomenijo stalno tveganje ne glede na režim menjalnega tečaja.

- Procese, povezane s tveganjem institucij iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah:
 - Pristojni organi naj zagotovijo, da imajo institucije vzpostavljene politike za dajanje kreditov v tujih valutah, kar vključuje izrecno navedbo tolerance tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah, ob upoštevanju sposobnosti institucije za prevzemanje tveganja, ter določijo absolutne in relativne limite za valute in portfelje kreditov v tujih valutah. Pristojni organi naj pregledajo politike institucij za obvladovanje tveganj in procese dajanja kreditov v tujih valutah ter ocenijo, ali so pomembne stopnje tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah, kljub navedenim politikam in procesom, s temi procesi še vedno neustrezno obravnavane.
 - Pristojni organi naj zagotovijo, da procesi ugotavljanja tveganja v institucijah ustrezno pokrivajo tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah.
 - Pristojni organi naj zagotovijo, da imajo institucije vzpostavljene zanesljive metodologije za nadzor nad tveganjem iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah, kadar ocenjujejo stranke in odobravajo kredite v tujih valutah, na primer ustrezne zahteve glede ocenjevanja tveganja in zavarovanja s premoženjem. Pristojni organi naj zlasti zagotovijo, da so institucije v svoje metode za ocenjevanje tveganja vključile dejavnik tveganja menjalnega tečaja.
 - Pristojni organi naj zagotovijo, da institucije v stalno spremljanje izrecno vključijo tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah in tako določijo ustrezne pragove glede na izpostavljenost. Pristojni organi naj zagotovijo, da procesi institucij učinkovito določajo takojšnje in ustrezne preprečevalne ukrepe (na primer zahtevajo zagotovitev dodatnega zavarovanja s premoženjem itd.), kadar so takšni pragovi preseženi.
- Učinek gibanj menjalnega tečaja:
 - Pristojni organi naj zagotovijo, da institucije ustrezno upoštevajo učinek gibanj menjalnega tečaja na boniteto/oceno kreditojemalcev in njihovo sposobnost odplačevanja dolga, vključno v svojih notranjih procesih ocenjevanja tveganja in razporejanja kapitala.
 - Pristojni organi naj zagotovijo, da imajo institucije vzpostavljene ustrezne postopke za stalno spremljanje pomembnih gibanj menjalnega tečaja in ocenjevanje njihovega morebitnega učinka na neodplačani dolg in povezana kreditna tveganja na ravni posamičnih izpostavljenosti in portfelja.
- Poleg tega naj pristojni organi zagotovijo, da institucije periodično pregledujejo status glede varovanja kreditojemalcev, saj se ta lahko spreminja, institucije pa naj se izogibajo nepravilnemu razvrščanju kreditojemalcev, katerih položaj se je spremenil. Takšno spremljanje statusa je treba, kolikor je to pravno mogoče, vključiti v pogoje kreditnih pogodb med institucijami in kreditojemalci. Kadar institucija nima na voljo najnovejšega statusa glede varovanja, naj pristojni organi

zagotovijo, da je treba kreditorejmalca v njihovih sistemih merjenja tveganja in v procesu ocenjevanja ustreznega notranjega kapitala obravnavati kot nevarovanega.

II.4 Nadzorniško pregledovanje kapitalske ustreznosti

12. Pristojni organi naj zagotovijo, da institucije ustrezno vključujejo tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditojemalcem v svoje sisteme merjenja tveganj in v proces ocenjevanja ustreznega notranjega kapitala. Pristojni organi naj predvsem zagotovijo, da:

- izpostavljenosti institucije iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah ne presežejo njihove nagnjenosti k tveganju in
- je tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah, vključno s tveganjem koncentracije v eni ali več valutah, ustrezno obravnavano v procesu ocenjevanja ustreznega notranjega kapitala.

13. Pristojni organi naj ne glede na to, kako institucije razvrščajo tveganja, ki izhajajo iz dajanja kreditov v tujih valutah v smislu kreditnega in tržnega tveganja, proučijo, kako je bilo obravnavano nelinearno razmerje med kreditnim in tržnim tveganjem, in ocenijo, ali je ta obravnava ustrezna.

14. Pristojni organi naj zagotovijo, da institucije:

- ohranjajo celostno doslednost celotnega okvirja za merjenje tveganj, tako da zagotovijo, da so osnovne predpostavke (stopnja zaupnosti, obdobje posedovanja itd.), ki se uporabljajo za merjenje tržnega in kreditnega tveganja, opredeljene dosledno;
- sprejemajo, da imajo lahko portfelji, denominirani v tuji in domači valuti, izrazito različne vzorce neplačila in da jih je treba zato upoštevati pri morebitnih prihodnjih kreditnih izgubah kot posledico nihanj menjalnega tečaja ločeno za različne valute;
- upoštevajo učinek gibanj menjalnega tečaja na verjetnost neplačila;
- upoštevajo dejstvo, da lahko postanejo izpostavljene tržnim tveganjem prek kreditojemalcev, čeprav se zavarujejo pred gibanji menjalnega tečaja glede na aktivnost dajanja kreditov v tujih valutah. (Varovanje pred tržnim tveganjem lahko postane neučinkovito ob neplačilu kreditojemalcev, zadolženih v tujih valutah, zlasti če so bili krediti zavarovani v domači valuti. V tem primeru bi imele institucije kreditne izgube iz naslova neplačila kreditojemalcev, hkrati pa bi bile izpostavljene izgubam iz naslova tržnega tveganja, nastalim s prekinitvijo varovanja zaradi neplačil).

15. Poleg tega naj pristojni organi zagotovijo, da institucije na preudaren in v prihodnost usmerjen način opredelijo obseg kapitala, potreben za pokritje tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah, vključno z vidikom tveganja koncentracije, pri čemer se osredotočijo predvsem na koncentracije zaradi prevlade ene ali več valut (saj so gibanja menjalnih tečajev skupni dejavnik tveganja, ki sočasno povzročata neplačila številnih kreditojemalcev). Pristojni organi naj zagotovijo, da institucije pripravijo utemeljeno oceno ravni notranjega kapitala, dodeljenega tveganju iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah.

-
16. Pristojni organi naj ocenijo, ali imajo institucije ustrezen obseg kapitala za pokrivanje tveganja, povezanega z dajanjem kreditov v tujih valutah, tako da ocenijo, ali so institucije sposobne opredeliti osnovne razloge za spremembe njihovega kapitalskega položaja in ali so ustrezno pripravljene na morebitne dodatne potrebe po kapitalu.
17. Pristojni organi naj zagotovijo, da institucije temeljito izvajajo kapitalsko načrtovanje, tako da upoštevajo tudi stresne pogoje in morebitna gibanja menjalnega tečaja. Pristojni organi naj zagotovijo, da se institucije pri tem ne osredotočajo le na neposredni učinek nominalnih prilagoditev, temveč da upoštevajo tudi posredne posledice na parametre kreditnega tveganja. Če ima institucija vzpostavljene napredne modele, se od pristojnih organov pričakuje, da bodo ocenili zanesljivost notranjih modelov bank za obravnavo tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah.
18. Pri čezmejno navzočih institucijah naj se tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah in njegovo obvladovanje odraža tudi v skupnih odločitvah, kot jih zahtevajo člen 113 direktive o bonitetnih zahtevah in povezani tehnični standardi organa EBA, o njih pa naj razpravljajo kolegiji nadzornikov, ustanovljeni v skladu s členoma 51 in 116 direktive o bonitetenih zahtevah. Nadzorniki držav gostiteljic naj konsolidacijske nadzornike nemudoma obvestijo, če je tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah pomembno za podrejene družbe.

II.4.1 Nadzorniško pregledovanje stresnega testiranja

19. Pristojni organi naj v skladu s smernicami o stresnem testiranju (smernice GL 32) in zato, da omogočijo institucijam da se ubranijo pred neugodnim gibanjem menjalnega tečaja, zagotovijo, da institucije v svoje scenarije stresnega testiranja vključijo valutne šoke pri stresnih testih v procesu ocenjevanja ustreznega notranjega kapitala in pri tistih na ravni portfelja.
20. Stresni testi naj po potrebi vključujejo šoke za valutne režime in posledične spremembe v sposobnosti kreditojemalcev za odplačevanje celotnega portfelja in za vsako posamezno valuto.
21. Pristojni organi naj pregledajo stresne teste, ki so jih opravile institucije, vključno z izbiro scenarija, metodologijami, infrastrukturo in rezultati takšnih stresnih testov ter njihovo uporabo pri obvladovanju tveganja. Pristojni organi naj zagotovijo, da stresni testi institucij zadostno pokrivajo tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah in da institucije sprejmejo ustrezne blažilne ukrepe za obravnavanje rezultatov stresnih testov.
22. Če se stresni testi ne opravijo ali če rezultati pregleda pokažejo, da programi stresnega testiranja v institucijah niso zadostni, naj pristojni organi od institucij zahtevajo takojšnjo odpravo pomanjkljivosti. Poleg tega lahko pristojni organi:
- institucijam priporočijo scenarije;
 - opravijo nadzorniške stresne teste, posebej namenjene institucijam;
 - izvedejo nadzorniško stresno testiranje celotnega sistema na podlagi skupnih scenarijev.

II.5 Uporaba nadzorniških ukrepov

23. Na podlagi rezultata nadzorniških pregledov iz zgornjih razdelkov 3 in 4 naslova II nadaljnji nadzorniški ukrepi niso potrebni za tiste institucije, katerih ureditve, strategije, procese in mehanizme ter kapital za pokrivanje tveganj iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah, pristojni organi ocenijo kot ustrezne. Če se te postavke štejejo kot neustrezne, naj pristojni organi uporabijo najprimernejše ukrepe za odpravo posamičnih pomanjkljivosti (na primer zahtevajo okrepitev ustreznih ureditev, procesov, mehanizmov in strategij, oblikovanje dodatnih oslabitev in rezervacij in/ali izboljšave metodologij procesa ocenjevanja ustreznega notranjega kapitala ali druge ukrepe, opredeljene v členu 104 direktive o bonitetnih zahtevah).

24. Če pristojni organi menijo, da institucije nimajo kapitala, s katerim bi ustrezno pokrile tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah, naj od institucij zahtevajo, da razpolagajo z dodatnim kapitalom, ki presega minimalne regulativne kapitalske zahteve v skladu s členom 104(1) direktive o bonitetnih zahtevah. Takšne dodatne kapitalske zahteve za tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditjemalcem se lahko uvedejo posamično ali z drugimi nadzorniškimi ukrepi, ki so namenjeni izboljšanju ureditev, strategij, procesov in mehanizmov, uporabljenih za obvladovanje tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah kot del nadzorniške aktivnosti in ukrepov, ki se sprejmejo na podlagi rezultatov procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja. V primeru čezmejnih bančnih skupin in podrejenih družb v EGP se za uvedbo dodatnih kapitalskih zahtev uporabi postopek iz izvedbenega tehničnega standarda o členu 112 direktive o bonitetnih zahtevah, kar je treba instituciji sporočiti skupaj z razlago odločitve.

25. Dodatne kapitalske zahteve se izračunajo kot del rezultatov procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja ob uporabi naslednje metode, pri čemer naj pristojni organi uporabijo posebne kapitalske zahteve za dajanje kreditov v tujih valutah, vezane na okvir ocenjevanja tveganja in rezultate procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja.

- Pristojni organi naj poleg minimalne regulativne kapitalske zahteve za kreditno tveganje uporabijo še dodatne kapitalske zahteve, in sicer sorazmerno z deležem kreditov v tujih valutah, danih nevarovanim kreditjemalcem, pri čemer naj uporabijo naslednjo formulo:

Odstotni delež kreditov nevarovanim kreditjemalcem, denominiranih v tuji valuti × kapitalska zahteva za kreditno tveganje iz stebra 1 × multiplikator za dodatne kapitalske zahteve, ki temelji na rezultatih procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja glede ocene tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah,

pri čemer bo:

- „multiplikator za dodatne kapitalske zahteve“ vezan na rezultate procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja (SREP) glede ocene tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah za institucijo v skladu s smernicami GL 39 in izvedbeno uredbo za člen 113(1)(a)³:

³ Dokler niso dokončane smernice za „skupne postopke in metodologije za proces nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja“ v skladu s členom 107(3) direktive o bonitetnih zahtevah, se uporablja skupna referenčna in umerjevalna metoda za oceno tveganja iz smernic GL 39. Ko bodo smernice v skladu s členom 107(3) dokončane, bo to ustrezno popravljeno.

-
- ocena tveganja „1“ po SREP (tj. tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah je ocenjeno kot „nizko“) bi pomenila dodatne kapitalske zahteve med 0 in 25 %,
 - ocena tveganja „2“ po SREP (tj. tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah je ocenjeno kot „srednje nizko“) bi pomenila dodatne kapitalske zahteve med 25,1 in 50 %,
 - ocena tveganja „3“ (tj. tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah je ocenjeno kot „srednje visoko“) bi pomenila dodatne kapitalske zahteve med 50,1 in 75 % ter
 - ocena tveganja „4“ (tj. tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah je ocenjeno kot „visoko“) bi pomenila dodatne kapitalske zahteve nad 75,1 % (ta postavka lahko presega 100 %).
- Pri odločanju o uporabi dodatnih kapitalskih zahtev naj pristojni organi pri instituciji upoštevajo raven koncentracije določene valute v okviru dajanja kreditov v tujih valutah, zgodovinsko nestanovitnost menjalnih tečajev valut, za katere je ugotovljena koncentracija, režime menjalnega tečaja in morebitne nestanovitnosti, ki so vključene v te režime.
 - Kadar dodatne kapitalske zahteve spremlja uporaba drugih ukrepov v skladu z odstavkom 24, se zgoraj navedeni odstotki uporabijo kot kazalniki in ne kot kazni za institucije.
 - Metoda se lahko uporabi tudi za posamezne portfelje, če pristojni organi uporabljajo ocene iz procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja za navedene portfelje. V tem primeru je formula za izračun dodatnih kapitalskih zahtev za posamezne portfelje naslednja:

Odstotni delež kreditov nevarovanim kreditojemalcem, denominiranih v tuji valuti, v določenem portfelju × kapitalska zahteva za kreditno tveganje iz stebra 1 v določenem portfelju × multiplikator za dodatne kapitalske zahteve, ki temelji na rezultatih procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja glede ocene tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah nevarovanim kreditojemalcem v določenem portfelju.

26. Če je institucija del čezmejne bančne skupine, se je treba o dejanski ravni dodatnih kapitalskih zahtev dogovoriti v okviru procesa skupne odločitve, kot to zahteva člen 113(1) direktive o bonitetnih zahtevah.

27. Pristop za določitev dodatnih kapitalskih zahtev, ki temelji na procesu nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja, je primeren za izračun dodatnih kapitalskih zahtev, značilnih za posamezno institucijo. Vendar ta pristop naj ne bi vplival na odločitev pristojnih ali imenovanih organov zvezi z uporabo stebra 2 v smislu člena 103 direktive o bonitetnih zahtevah, zlasti kar zadeva institucije s podobnimi profili tveganosti oziroma institucije, ki bi lahko bile izpostavljene podobnim tveganjem ali pomenijo podobna tveganja za finančni sistem, kar je lahko utemeljitev za višje ravni dodatnih kapitalskih zahtev, ki se izvajajo po celotnem sistemu.

II.6 Povezanost z makrobonitetnimi ukrepi

28. Da bi se izognili podvajanju dodatnih kapitalskih zahtev pri obravnavi tega tveganja, naj pristojni organi pri uporabi zgornje metode upoštevajo tudi morebitne makrobonitetne ukrepe ali druge ukrepe politike, ki jih uvedejo ustrezni organi (tj. makrobonitetni organi), ki od institucij zahtevajo dodatni kapital za tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah.

29. Če so ti ukrepi sprejeti, naj pristojni organi ocenijo:

- (i) ali druge institucije, ki imajo profil tveganosti ali poslovanja, obravnavan z makrobonitetnim ukrepom, niso pod vplivom tega ukrepa zaradi njegove oblike (na primer, če makrobonitetni ukrep pomeni, da pristojni organi obravnavajo tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah z višjimi utežmi tveganja kot se uporabljajo za kredite, denominirane v tujih valutah, bi se ukrep nanašal le na institucije, ki uporabljajo standardiziran pristop za izračun minimalnih kapitalskih zahtev za kreditno tveganje, zaradi česar institucije, ki uporabljajo pristope IRB, ne bi bile neposredno zajete) in
- (ii) ali makrobonitetni ukrep ustrezno obravnava osnovne ravni tveganja posameznih institucij iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah.

30. Pristojni organi naj na podlagi teh ocen storijo naslednje:

- (i) če makrobonitetni ukrep zaradi svojih posebnosti ne zajame določene institucije (kot je navedeno v točki 27(i)), lahko pristojni organi proučijo možnost razširitve makrobonitetnega ukrepa neposredno na institucije, ki niso zajete, na primer z zahtevo, da institucije IRB v svojih modelih tveganja uporabijo spodnjo mejo za uteži tveganja za kredite, denominirane v tujih valutah, ki je na isti ravni kot višje uteži tveganja makrobonitetnega ukrepa za podobne izpostavljenosti institucij, ki uporabljajo standardiziran pristop. Potem bi se od institucij IRB pričakovalo, da te spodnje meje uporabijo v svojih modelih tveganja, razlika med izračunom običajnih kapitalskih zahtev (pred uporabo spodnje meje) in naknadnim izračunom pa bi se obravnavala kot dodatne kapitalske zahteve za tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah. To je mogoče ponazoriti z naslednjim primerom:

	Banka, ki za izračun kapitalske zahteve za kreditno tveganje uporablja standardiziran pristop	Banka, ki za izračun kapitalske zahteve za kreditno tveganje uporablja pristop IRB
Nominalni znesek izpostavljenosti v tuji valuti	100	100
Utež tveganja (regulativna ali iz izpostavljenosti IRB)	35 %	15,6 %
Makrobonitetni ukrep	70-odstotna utež tveganja za izpostavljenosti, denominirane v tujih valutah	
Razširitev makrobonitetnega ukrepa (dodatne kapitalske zahteve iz stebra 2)		70-odstotna spodnja meja za uteži tveganja IRB za izpostavljenosti, denominirane v tujih valutah
Dodatne kapitalske zahteve	$((100 \times 0,7) - (100 \times 0,35)) \times \text{min. kapitalska zahteva}$	$((100 \times 0,7) - (100 \times 0,156)) \times \text{min. kapitalska zahteva}$

(ii) če proces nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja pokaže, da osnovna raven tveganja iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah v določeni instituciji ni ustrezno obravnavana z makrobonitetnim ukrepom (tj. tveganje iz naslova dajanja kreditov v tujih valutah je v institucijah višje od povprečne ravni, ki jo obravnava makrobonitetni ukrep), potem je treba ukrep dopolniti s kapitalskim pribitkom, značilnim za institucijo, ob uporabi metode iz naslova II.3.

Naslov III –Končne določbe in izvajanje

31.Pristojni organi naj te smernice izvajajo tako, da jih po objavi končne različice vključijo v svoje nadzorniške postopke do 30. junija 2014. Nato pa naj še zagotovijo, da jih institucije učinkovito izpolnjujejo.

